

כל סוטה - גליון 30 - 26 למרץ 1982 - המייסד משה בן-חיים

דברי המייסד:

מי יוכל לשכוח את תקופת הזוהר של ביתנו כאשר הופיעו מדי שבוע שני עלונים? מי אינו זוכר את המתח הבלתי נסבל כמעט ששרר אצלנו עד להופעת העלון הנסיוני שיסדתי בעזרתו הפעילה של בננו היקר דניאל נמלי? ושהוא לא יגיד לנו שהוא בא הנה סתם לבקור, אין לי ספק, למרות כל הצהרותיו להיפרך, שהוא בא בגלל סיבה אחת ויחידה וזו ללוות את חידוש הוצאתו של "כל סוטה" ואת עורכיו החדשים בצעדיהם הפובליציסטים הראשונים.

לעולם לא אשכח את הישיבות הנרגשות והמתוחות שהיו בין מערכות העלון הרשמי והעלון הצעיר, הבלתי תלוי. האם כל סוטה יפחית מערכו של דברי הכפר, האם עלון אחד יהיה הדובר של הממסד והשני של הבורים ועמי הארץ? ועוד הרבה שוחחנו וצעקנו מפעם לפעם. ותרנו, בסוף, הרשמיות וחוסר התלות מצאו לשון משותפת אם לא שפה משותפת! זמן רב לא נמצאו צעירים שיכלו לצאת באחריות ובמאמץ של ערכית עלונם, מי לחופש, מי ללימודים. והנה, התבררנו שוב בהופעת "כל סוטה" עם עורכיו החדשים, בעלי המרץ והרצון. מי ייתן והוא ימלא את ציפיות מייסדו וייהפך לחלק בלתי נפרד של נוף משקנו ויתרום לחיזוקם ולפיתוחם של חיינו החברתיים.

בהצלחה - משה

מה נשמע

נתחיל עם פורים..... טוב נעבור הלאה... על פורים רק עוד נסיף שסידרו את כל הברדק בסוף הערב יהודה עדר, אידו סלע ודורון כהן...

במיסגרת מסע התאוששות מזהיר של קבוצת הכדורסל שלנו, ניצחנו את אלופת גדות (אצלם!) 53:56. יש לציין שזה כבר הנצחון השלישי ברציפות והעלאת הצעה לפרק את הקבוצה כשהיא עדיין בפיסגה.

אהרון ליון, מראשי הסינדיקט המקומי עזב אותנו לשנת חופש בארצות הברית של אמריקה. סוכן ידוע מכיתת ירדן מוסר שלמעשה הוא נמצא בדירה השכורה של כיתת דרור בנתניה יחד עם ירון סינה, רענן ורודני...

בהזדמנות איומה זאת אנו מברכים את עדי נחשון (החברה של אברי) ואת אילנה ארוסתו (הא, הא, הא) של רפי פרנק בברכת welcome home. מה שנאמר "שחקניות חיזוק"...

בסוף השבוע התקיים קונצרט קלאסי בתל אביב, הבירה בפאב היתה מצויינת...

נעבור לשבוע הבא. אבנר שלוש סוכר.

לאחר משחק ראגבי סוער נגד רעננה כשהיתרון עובר מצד לצד, הודיע ג'ף שבשנה הבאה הוא ימשיך לאמן, את הפועל יזרעאל, אגב נצחנו 0:20

אהוד המאירי הביא את המלגזה (3 טון) של הלול כדי להרכיב האנטנה (1/2 ק"ג) לטלוויזית הפחם שלו.

קבוצת הכדורסל שלנו הצליחה סוף סוף להפסיד! לאחר משחק מורט עצבים נגד הפועל יראון.

יש לציין את יוזמתו הברוכה של יואב פק שאירגן תה בסיום. כל הקבוצה נרשמה לטריינינג הבא.

תמיר הגיע שלוש שבתות רצופות. מה קורה פה?!

תמר וולפין הגיע למשק בכדי לבדוק את מצב המשמעת של בני כיתת דרור שחזרו מחו"ל.

סקופ!!! בידיעה שהגיע זה עתה מוסר כתבנו שהשגרירה הבריטית שנמצאה אשמה בריגול לטובת מצרים באה מארעין היי~~~ (אולי זה מסביר את ביקורה הבהול משהו של תמר וולפין!)

סגן (במיל) אלק קולינס עדיין במילואים! מקורות יודעי דבר מוסרים שהוא נראה אוסף ניירות ליד הגדר הטובה.

איתן משיח הצטרף לחוג לערבית השבוע כדי להבין את אביו טוב יותר.

אבנר תהפוך תקליט

סעדיה ארגן שיחה על.... רק רגע, נו טוב, לא חשוב, (?) במועדון הצעירים. בסיום השיחה, אגב שהייתה מעניינת וחיובית כל המשתתפים רדפו אחרי אבי נצר, מי שידע על מקום מחבואו יודיע מיד למערכת.

רפי פרנק גידר בחוט תיל את המרבד החדש שלו. העבודה בוצעה ע"י בני י"ב במיסגרת הגויסים של חברת הילדים.

עומרי סטפן קופ כתב לאמנון המאירי שישמור לו חדר במשק, במסגרת החזרת היורדים מארה"ב.

וכדי לחתום אפילו זה - פעם נוספת קריעה נעימה, נקניקיה חמה, ושבוע של בירה ומצב רוח. טוב נו.

סתם כמה מופרעים מכיתת הירדן

הקיבוץ - גרף יורד, נמוך יותר מים המלח (סיפור)

מר אביאלי יושב בכורסה שלו בווהה בתקרה הרצוצה. דרך החלון הוא רואה את הדשאים המוריקים, את עצי הצפצפה המדגדגים - את השמים. חושב לעצמו "אך, איפה הם הימים ההם, איפה לאן הלכו?" "יוסקה, אתה שוב מדבר לעצמך" קוטעת אותו פרומה אביאלי מתוך הכסא שלה, נאנחת, מוסיפה עוד כרית מאחורי הגב המתבצר. "פרומקה" הוא אומר בקול רפה: "איפה הם, היכן הלכו?" "יוסקה אתה שוב משטתה" היא אומרת "תפסיק לגנוח תשתה את התה" "אבל פרומי, זה לא זה את מבינה" הצעירים של היום, אני מדבר על הצעירים, תראי מה בראש שלהם בכלל, רק לנסוע הם רוצים, לראות את העולם אומרים. אחר כך יגלגלו את הסיגוריות המסתוריות שלהם ויגידו: המבוגרים האלה, מה הם מבינים. בכלל לא מבינים. כלום. בכלל לא..." "יוסקה עכשיו תשתוק 'ספינת האהבה' עכשיו, תשתוק!"

בית קבוצי - שפה אחת. שנים שלוש כסאות. אחד שולחן. בית קבוצי, משפך שמתווה אותו לתוך המסך. הכורסה בזווית הנכונה, כוס תה!

אבל תראי מה עשו למסיבה, ממשיך לחשוב לעצמו. הצעקות האלה באמצע ועכשיו גם עם העתון הדבילי הזה שלהם, מי צריך את זה בכלל. גסויות זה מה שהם יודעים... חותפורדומה.....

"יוסקה, תתבייש לך, לקלל כל הזמן אתה יודע" אומרת פרומה "לקלל כל הזמן בקללות הגלותיות האלה, שתוק! תשתה ת'תה!"

בתשע ושלושים אחרי שנאבק קשות ב"מבט" הוא צונח עמוק עוד יותר לתוך הכורסה שלו. הרגלים מפוזרות לפניו. הידים - האחת על מסעד הכסא, השניה - אי שם בתוך המכנסיים. יוסקה אביאלי גמר את היום שלו! מאוחר יותר יהיה מובל לחדר שלו חסר אונים. מובס. אולי יתכנן איזה פגוע כמו בכל האמשים הקודמים, השנים, אולי יובלות. מתי זה בכלל קרה? הוא מובל לחדר שלו, יד אחת אוחזת בפרומי השנייה במכנסיים.

בלילה הוא חולם שיר:
אנשים הולכים בצידי מדרכות
עוד כבישים סואנים ומדרכות עייפות
אנשים הולכים בכל תנאי מזג האוויר
עם ראשים שפופים ורגליים יחפות
אנשים הולכים בכון לא ידוע
ללא מטרה, בשקט כמו המדרכה
אין מי שישאל למה זה כך ומדוע?
כאשר יגיעו לקצה המדרכה
יחצו כביש סואן עם ראשים שפופים
יבועו חדרה על מדרכה שניה
ואין מי שישאל למה זה כך ומדוע?

"יוסקה" היא דופקת בצעקה בעד קיר הבטון המפריד "אולי תפסיק עם הדיבורים עכשיו. לא מספיקות לי הנחירות הדיגיטליות שלך, כעת גם קולות הכנורות האלו. נו יוסקה די!"

נמאס לו כבר! נמאס למר אביאלי מהכל! הנה אפילו רוחלה אי שם רחוקה באמריקה עושה נכדים. כבר שנים רבות לא באה לבקור, שכחה מהזקנים שלה. אליק הבן מתגלגל בכבישי הולנד במשאיות שלו מוביל פרחים לשוק המקומי. אחת לשנה קופץ לארץ לבקור. שבוע שבועיים מתנצל, נוסע שוב. "היכן טעה היכן הוא שגה בחינוך ילדיו" הוא חושב לעצמו. הנה בא מר שמואלי השכן ממול נושא מדי שבת את נכדיו. לוקח אותם על כביש המערכת מראה להם את החרמון עושה סבוב באוטו החדש. מר שמואלי, בור ועם הארץ הזה! הוא, הוא מר אביאלי, שתמיד היה כתובת לכולם, הוא זה שעבר כמעט את כל התפקידים האפשריים במשק, וגם שהוכנס לתקופת מה לחדר האוכל לרכז אותו, לא קיטר למרות הדיפלומה. מר אביאלי שהיה מרביץ תורה בתלמידיו בבית הספר, בתנועה היה פעיל, מחנך גדול, היכן הוא טעה?
"יוסקה" היא קוטעת בפעם המי-יודע-כמה את מחשבותיו "אתה צריך לישון זה לא טוב בשבילך המחשבות האלה, יוסל אתה מתדרדר, אתה מזדקן, תנוח, תרגע....!"

לילה קיבוצי טיפוסי - חצר המשק מוצפת אורות יקרים, הרבה עצים רטובים מהבתים עולות גניחות בין לאומיות. מן הצאן פעיה, רפת אין!

מר יוסקה אביאלי - ארון הדס מהנגריה. עשרים וחמשה מסמרים, סוף.

רון

על איך שפנינה רוצהבלום עזרה לג'ים בלונה פרק

כל אדם באיזה שהו שלב בחייו "נוחת" מפסיק עם הנדידות ו"חיים בשביל הרגע", כזה. הוא נהפך להיות אדם רציני (רציני: מפגין שלוה, חיוך קטן - ולא מאוזן לאוזן, מארגן טיולים, כבר לא גונב מרודה) בקיצור, תופס עצמו בידיים. מה אני מנסה להגיד, למעשה מה שיוצא לי מהפה זה, זה, שחשבתי שהגעתי לשלב הזה עד שרון בא אלי וביקש ממני לכתוב לעיתון הזה. העיתון על הדפוקים והסוטים, המבלבלים והחנטרישים. (דרך אגב זה

מזכיר לי שהשבוע לא היתה אסיפה) אתם מבינים או שאני מתחיל להישמע כמו דודו פלמה?
 רון, אני נעלבתי. אתה פגעת בי. הלוואי ונחש יכיש אותך כשאתה עובד בצאן.
 מה זה הליכות ונימוסין? משפחת המאירי אוכלת ארוחת ערב ביום שבת.

* על יום ההולדת של איתן משיח (הבן של אד ועופרה) נוכחים: אנשי הפרדס אבוקדו דודי
 ג'קי וכו'..... אד קנה ארגז בירה והיו המון המון עוגות שוקולד. דיברנו על מסירת
 שבת, עישון חשיש, גיהוק משפחות במחסן הג'ון דיר של הפלחה. על איך שרפי פרנק דרס את
 מוסי..... דרך אגב, אד, הבן שלך היה שם?!

* רבותי, חנות נעליים זה לא מה שהיה פעם. במקום שיפתח פעם בשבוע ל 10 דקות, זה
 נפתח פעמיים בשבוע. ביום א' ל 5 דקות וביום שבת לעוד 5 דקות.

* אהוד אלמן בא לבקור קצר במשק. אתם יודעים מה זה ראשי תבות של כיתת עש.ו.ר?
 עם כבר שעשועים ותענוגות רק בחוץ לארץ.

* חברה, ההופעות שילדי בית הספר היסודי עשו בפורים היו ממש מעולות. לראות את בועז
 נאי מחופש לסופרמן (שנה חמישית ברציפות), ליאת גולדברג רקדנית דיסקו, יותם עמית -
 באגס באני ואמרי סולומון מלצר, זה רחוק מלהיות עצוב.

זהו זה רבותי, הירדן ממשיך לזרום, פורים 83 קרב ובא ואם נבקש יפה אולי שוש אפשטיין
 להופיע בשנה הבאה.
 שמעון הבטיח שיתפטר לפחות עוד 3 פעמים עד שיחליפו אותו.
 עדיין עושים את החביתות בארוחת הבוקר עם נזלת בפנים, ואנחנו נמשיך לדכא את אלו
 שמנערים אותנו מדי פעם ולא נותנים לנו לחיות את חיי המונוטוניות והשלווה שלנו בשקט.
 נפרד בסיסמת כל שוטה והכל-סוטה שלו...

שונא אתכם
 אורן ק.

ההווה האבודה - דוד א.

בראשית ברא האדם את השמים ואת הארץ וכל צבאם
 ולא לפני בוראו את התווה ובהו.
 ויברא האדם את היבשת ואת המים, את עץ הדשה וכל חי, הבהמה הרמש והעוף.

וירא האדם כי טוב מאוד.
 מושלם.

ויברך על המוגמר...
 וישלח מלפניו...
 ויחל ביצירת הרגע הבא.

בראשית היה גם הסוף.

ויברא האדם את עץ הדעת.
 וישכח האדם את עץ הדעת.
 והאדם, דעתו נחה עליו ותפתהו ותביא לפניו את פרי עץ הדעת.
 ויאכל ממנו האדם.
 ויברא האדם את אלוהים בצלמו וכדמות עיני רוחו.

מיצירתו זו, האחרונה, לא התאושש עד עצם היום הזה!

אוטובוס 841 מגיע עוד מעט?
 מה?
 אוטובוס צריך להגיע?
 לא יודע.
 מה?
 לא יודע.
 אה.... (מפהק פיהוק רחב)
 או, הנה האוטובוס.
 פעמיים לראש פינה.....
 מתי נתנו לכם לצאת?
 חר...חר...חר....
 חר...חר...חר...
 איפה אנחנו?
 ממממההההה?
 איפה אנחנו?
 עפולה
 חר...חר...חר....
 חר...חר...חר...
 מה זה טבריה?
 המ...המ...
 תמיד זה טבריה?
 אני חושב שכן
 חר...חר...חר....
 תר...ח..
 ניר, ניר, ניר....
 כן עופר, מה קרה - מה קרה?
 אדיוט!! אנחנו בקרית שמונה....

תמיר

לא נכון - חלמתם. בטוח שהייתם מסטולים. זה פשוט לא יכול להיות. לאף אחד מכם אין הוכחות. מישהו צילם? בטוחים? כמה במות? שתיים? והיה גם מבורך? מתי? השתגעו? היתה בכפר הנשיא מסיבה שלא עברה את מחסום ה"מעולה"?
 חבר'ה הכל שטויות!! השנה כלל לא היתה מסיבת פורים!! לא שמעתם! לא ראיתם! לא יודעים מי הפיץ את השמועה!

ברור ???!!??

תמיר

נ.ב.: א. אפילו אצל יצחק עדר לא מופיע כלל אירוע כגון פורים בארכיון שנה זו.
 ב. כולכם מטומטמים, דפוקים, חראות, טפשים, קופים ואדיוטים....
 (אמר לי שאני **צודק** - לא?)

רשימת ספרים (לא לקפוץ לדף הבא)

אני וקטיף האשכוליות מאת משה גרשמן
 על איך שיגענו את הרי בפרדס מאת אהוד ואיתמר
 אסט זה לא הכל מאת יואב פק
 כאן מעבר לגבול מאת גילה עמית ומרב ארנברג
 השפעת כבשים על האדם מאת מה מה ג'רמי
 מי אתה דני נמלי - אלוהים

למה דוקא אילנה - רפי פרנק
 מיקרופונים ומוסיקה בפורים - רוי בוסקילה
 חידושים והמצאות - כרמי סינה
 מתאבקי סומו ביפן - כרמי סינה
 הכושים העבריים - אלדד קולינס
 שעות פתיחה של חנות נעליים (ספר דק) - רות נאי
 צינות - בני כיתת עשור
 איך נהפכנו להיות צ'לצ'חים - בני כיתת עופרית
 למה החזירו את נעמה - גרשון מדר
 איך להפסיד ימי עבודה - נבחרת הרגבי
 טיפוס עין - ג'וני הרמק
 ירידות (ספר עבה) - גדי עמית
 ציור - בטח שלא שלופה
 אתם מבינים שאתם לא מבינים אותי? - דוד אלמן
 שלכם בנאמנות ממרתפי "כל סוטה"
 אורן ק.

היופי הכואב מה הוא עשה לנו. מאמר זכרון אוניברסלי.

מוקדש ליהודה שפירא ולספרו "אני אדם שאוהב בעיניים"

כשאני חושב עליך יהודה, אני חושב את עצמי.
 כשאני קורא את מכתביך, אני פוגש אותי בפינות האפלות של הכרתך, נפעם מהדרך בה מסרת
 נפשך ליופי, כמו פרפר הנשרף אל האור. אני נעשה מודע לכך, שכאן אצלנו, היופי והכאב
 הם שתי פנים של אותה הווייה, בלתי ניתנת לניתוק.

היה משהו אלילי בצורה בה מת ובדרך בה חיות את חיך. בדבקות הדתית כמעט בה עבדת את
 היופי, כמו שעבדו הכנענים, שחיו בארץ הזאת לפנינו, את אליליהם בעל ואשתורת. היה
 הוד מסוים בשריפה בה כילתה רוחך את בשרך, תא אחרי תא, עד שהכל היה לאפר.
 היופי הכואב הזה, מהם יסודותיו. האם אתה שנמצא מעבר, יכול לגלות לי שנמצא לפני,
 מהן אבני הנפש שבונות אדם החי את מותו על מנת להזין את כולנו.
 לאילו איי הדרום בשומים הפליגה רוחך, עת רצית יותר מכל, לאומר "בקר טוב רבקה"
 כשעברת על פניה במדרכה בבקר, ומשם מאי הדרום, עד הספקת לראות את "שערי פניה"
 נסגרים ואת מסכת ההתנכרות נחצבת בפניה.
 איזה אדג'ו פרט על אוזניך, מוסיקה שמימית, כששאל אותך סדרן העבודה: מה עשית היום
 יהודה?

לחיות בקיבוץ על תקן של ציפור כנרית, להנעים זמירות לאנשי אדמה ומלט.
 לשבת בכלוב, כסדר, לאכול זרעונים מכף יד מאוננת, מסוככת, שיודעת מה טוב בשבילך,
 יותר טוב ממך. מה מנע ממך לראות את היופי כמו שראה אותו רובינס. מחרוזת של נשים
 לבנות ועבות בשר, מפרפרות על גבי סוסים פלמיים שמנים ושריריים.
 יופי שלו ובוטת. כמעט משעמם הייתי מה היו הוקטורים שדחפו אותך לשדה של ואן-גוך,
 שדה שבו יוצרים מתוך יסורים, השדה של ר' נחמן מברסלב.
 באיזה שלב של ניוון גופך המשמין מכדורים, אספת אליך את שנאתך וערגתך לאדם כמו צלבן
 החוגר שריון וחרב - והפכת אותם לכוחות יצירה צבעוניים.
 מהם הכוחות האפלים שהתפתלו בך, כמו נחשים בראשה של גורגונה, שגרמו לך לראות את
 האור מתפתל ומרצד כפי שראהו ואן-גוך, ואת הבשר המתייסר ועורה כפי שחש אותו פרנסיס
 בייקון.

מה מכל אלה היה שלנו. מה מן התולעים והרימות שחפרו בבשרך עוד לפני שבא אליך המוות,
 היה שלנו. האם הטינות הקטנות של היום יום, או לשון השמועות הנוטפת ערש עדין (שמעתי
 ש.... שמעתי ש.... שמעתי ש....) או חוסר האונים שלנו, מול המילים שמנסות לגעת ולא
 מגיעות. מה מכל זה היה שלנו. אולי הכל, אולי לא כלום.
 אבל הכל היה שלך.

יום אחד כשהפכת לבשר אחד עם יופי וכאב, בברק עצום של אור. ראינו אנחנו, בקוצר
 הבנתנו, איך אתה דועך דעיכה איטית ומנוונת.

אז ישבו אנשים שיודעים יותר טוב. והכינו מבשרך, ממכתבך, ומכאבך, ספר וקדשך.
וכמו בטקס נוצרי שבו אוכלים את בשרו של ישו מלחם קדוש. אכלנו אותך. ועכשיו אתה
כואב בתוכנו עד סוף ימינו.
וכן השגת במותך את שלא השגת בחיך, להיות שיך לכל ולכאוב.

דודו

פינה קטנה לחשיבה???

תרגילים לקורא המשכיל:

$$2 + 2 = ?$$

ולמתקדמים: